

Remarca redacției

Fratele Bellett descrie aici drumul ascultării de Dumnezeu până la rebeliunea față de Dumnezeu pe parcursul a patru generații succesive, și anume în exemplul atitudinii lor față de gândurile lui Dumnezeu referitoare la căsătorie. La citirea articolului se pune întrebarea pentru fiecare din noi: În care generație stau eu personal cu privire la ascultarea față de gândurile lui Dumnezeu în general?

Din care generație faci parte?

De la început Dumnezeu a dat poruncă poporului Israel să țină seama în mod deosebit de voia Lui cu privire la căsătorie. Ei nicidecum nu aveau voie să dea fiicele lor fiilor canaaniților și nici să ia fiicele canaaniților pentru fiii lor (Deuteronomul 7.3). Dacă nu făceau așa cum le-a poruncit Dumnezeu erau în pericol să nu mai fie recunoscuți de Dumnezeu ca popor al Său, și să fie nimiciți din „țara bună” (compară cu Iosua 23). Conform cu aceasta zilele decăderii lui Solomon sunt marcate tocmai prin neascultare în această chestiune (1 Împărați 11). Și când în zilele de mai târziu rămășița iudeilor a revenit din Babilon, nu a putut avea loc o restabilire reală înaintea lui Dumnezeu, până când femeile străine au fost înlăturate din mijlocul poporului (compară cu Ezra 10; Neemia 13).

De aceea ascultarea în această privință a constituit permanent o piatră de încercare deosebită pentru starea poporului, și de aceea doresc cu plăcere să cercetez cum au stat lucrurile în privința aceasta în prima parte a cărții Geneza. Căci cu toate că atunci nu era dată Legea lui Dumnezeu, totuși principiile divine au fost bine înțelese. Și comportarea în această chestiune poate fi privită foarte bine atât în timpul acela ca mărturie despre starea serviciului divin în familie, cât și mai târziu despre starea serviciului divin al poporului.

Avraam

Avraam pășește în această chestiune în chip hotărât pe „calea Domnului”, și la fel și Eliezer, unul „din casa lui”, și Isaac, unul din „copiii” lui. Avraam trimite o delegație specială într-o țară depărtată, ca să ia pentru fiul său o soție „în Domnul”. Eliezer pregătește această delegație cu inimă ascultătoare. Isaac așteaptă răbdător succesul lor și nu caută legături cu poporul din jurul lui, și cu toate că el este întristat și singuratic el se păstrează pregătit pentru soția hotărâtă de Domnul pentru el. Ca și Avraam, și el așteaptă un ajutor din mâna Domnului, cu toate că aceasta a însemnat pentru el răbdare și ore de singurătate. Aceasta pare să ilustreze meditația lui pe câmp în orele serii. El a așteptat. El ar fi putut să ia o fiică a Canaanului, dar el a așteptat. El a vrut mai bine să sufere prin amânarea împlinirii speranței lui, decât să se căsătorească „nu în Domnul” sau să ia o soție după propria lui alegere. Toate acestea erau deosebit de frumoase în prima generație a acestei familii alese. Tatăl, robul și fiul, fiecare la locul lui, mărturisesc cum Avraam și-a rânduit casa potrivit cu Dumnezeu, cum el a învățat pe copiii lui și pe cei ai casei calea Domnului (compară cu Geneza 18.19).

Stăruim noi încă pe principiile lui Dumnezeu?

Însă noi vom constata o abatere treptată de la acest principiu, până la revelarea decăderii totale.

Isaac

După moartea lui Avraam Isaac a devenit capul familiei. Însă în comparație cu tatăl lui el era deosebit de nepăsător cu privire la căsătorirea fiilor lui, așa cum ne arată sfârșitul capitolului 26. El nu a supravegheat căile lor, ca să prevină nenorocirea, așa cum a făcut Avraam. Esau, fiul lui, s-a căsătorit cu o fată a hetitilor. Fără îndoială aceasta era o mare durere pentru Isaac și Rebeca, căci ei aveau suflete drepte, care simțeau cum erau „chinuite” prin acest fapt. Însă nepăsarea lor a adus acest chin peste ei. Aceasta nu o putem numi un lucru frumos, însă în toate acestea era ceva bun: un suflet drept chinuit, o inimă care simțea întinarea. Și aceasta era lucrul bun.

Iacov

Iacov dimpotrivă se abate și mai mult. El nu numai că nu preîntâmpină nenorocirea, ca Avraam, și nici nu-l întristează, când ea a venit, ca la Isaac, ci cu o inimă indiferentă, în măsura în care noi putem deduce din istoria lui, el permite copiilor lui să intre în legături plăcute lor și să ia soții dintre toate, pe care ei le voiau.

Aceasta este trist. Aici nu este nici o bucurie pentru inimă, ca la ascultarea lui Avraam. De asemenea aici nu este nimic care are putea liniști durerea inimii, ca în cazul necazului lui Isaac. Aici este numai prilej pentru întristare dureroasă.

Iuda

Însă Iuda depășește mai târziu în mod îngrozitor toate acestea. El reprezintă a patra generație a acestei familii alese. El nu numai că nu previne nenorocirea, prin aceea că ține totul în ordine în familia lui, cum a făcut Avraam. De asemenea el nici nu se întristează, când nenorocirea a venit, ca Isaac. De asemenea el nu este indiferent, ca Iacov. Nu, el introduce realmente răul în familia lui. El însuși ia pentru fiul lui o femeie dintre fiicele canaaniților. Aceasta întrece pe toate celelalte anterioare. Aceasta înseamnă păcătuire cu mâna ridicată. Găsim astfel în această istorie a celor patru generații a patriarhilor o decădere treptată, dar gravă și în final căderea totală de la calea Domnului.

Ce înseamnă aceasta pentru noi?

Cât de serios este aceasta și ce atenționare conține pentru noi! Este scris „spre învățătura noastră”, ca să ne atenționeze să nu ne abatem de la principiile lui Dumnezeu. Ceea ce a avut loc atunci generație după generație în familiile alese, poate avea loc astăzi an de an cu aceleași persoane alese. Principiile lui Dumnezeu pot fi părăsite treptat, în trepte foarte mici. Probabil la început ele sunt numai lăsate mai moale, însă după aceea ajung uitate și în final disprețuite. Ele ajung dintr-o mână tare în una slabă, de acolo într-o mână indiferentă și în final sunt date

Stăruim noi încă pe principiile lui Dumnezeu?

total la o parte de o mână rebelă. Unii au stăruit la început, cu toate multele greutăți, la principiile lui Dumnezeu, ca Avraam. Apoi au devenit numai întristați de renunțarea la ele, ca Isaac. Mai târziu au devenit indiferenți de pierderea lor, ca Iacov, și în final s-au abătut complet de la ele, ca Iuda.

De aceea să luăm seama la atenționarea serioasă cuprinsă în această expunere și pentru noi, și să ne ferim de prima abatere de la principiile lui Dumnezeu!

Din Die Welt vor der Flut und die Patriarchen, Elberfeld 1925, pag. 165–168